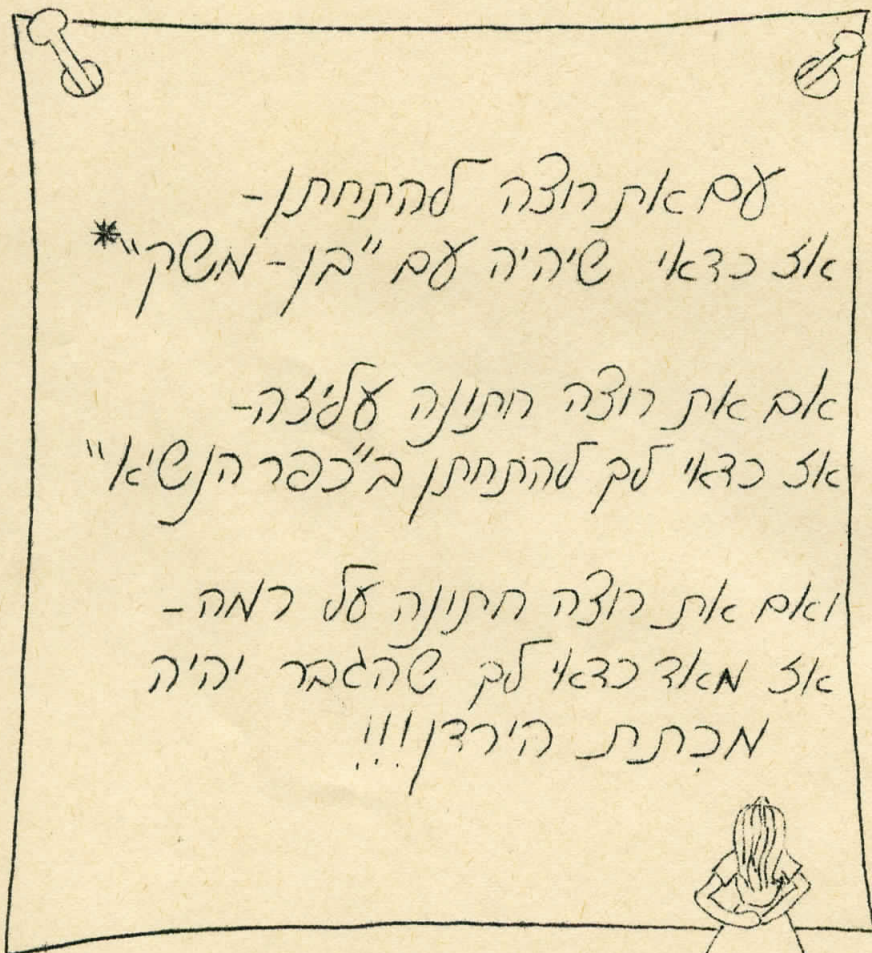

זכרי הכפר

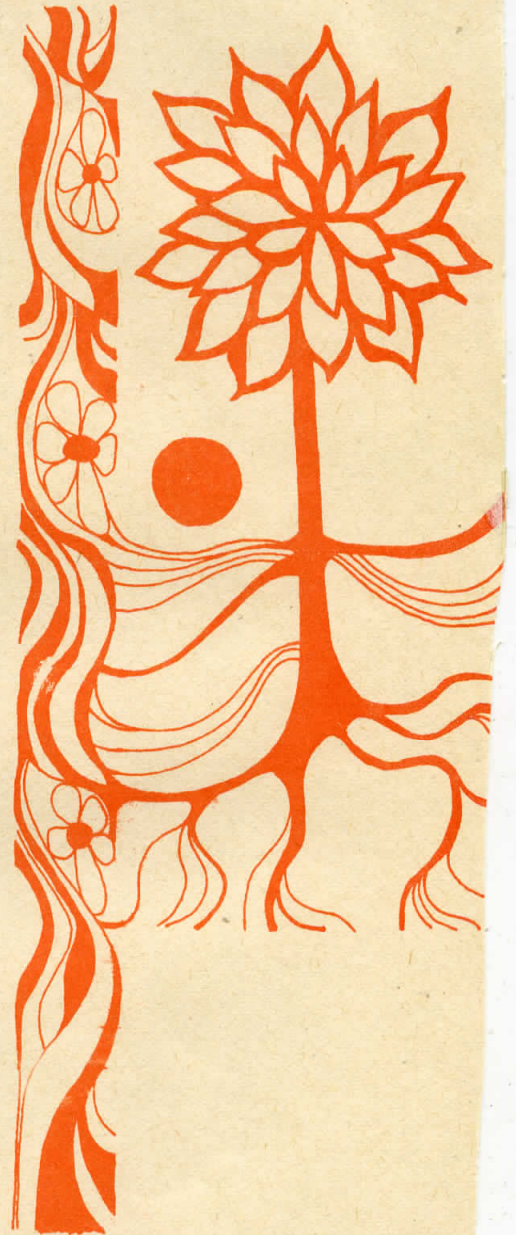
סייג

עם את רוצה להתחתן -
אז כדאי שיהיה עם "בן-משק"*

ואם את רוצה חתונה אליזה -
אז כדאי לך להתחתן ב"כפר הנשיא"

ואם את רוצה חתונה על רמה -
אז מאד כדאי לך שהאבר יהיה
מכתת הירדן!!!

מספר 779
כ"ד באב תשמ"ב
13 באוגוסט 1982
כפר הנשיא

ואה נאמא?!

השבוע נתחיל את הטור במנה של ניחוח קציר. הרי למרות כל המתרחש סביבנו **
עונה רודפת עונה ו-תאמינו או לא- התפוחים תופחים והאשכוליות משתכלות.
עת הקטיף הגיע.

כך מוסר קודם כל ראובן מ' שמצפה להתחיל בקטיף ה"יונתן" בשבוע הבא. הפרי נראה
יפה ונקי לעומת שנים קודמות ומצפים ליבול סביר. בעיית כח האדם עומדת בחריפות
השנה (סיבה נוספת להפסקת הלחימה בלבנון), ומרכז הענף "מזהיר" שיש להתכונן
לגיוסים. בהעדרו של ראובן לששה שבועות, נפל כל הנטל על שכמו של נחמן א', שעמד
בו בכבוד.

מוסיף ואומר אנג'י מהפרדס: ההרכבות שהרכבנו לפמלית ולאשכולית אדומה נקלטו כמעט
במאה אחוז, ובעוד כחודש מתכננים להתחיל בקטיף המוקדמות. הוא גם מבטיח לספק
לעלון מאמר מורחב על הפרדס בעתיד הקרוב.

אנשי הבניה רואים את ההעברה ל"פרלקט ביי" באופטימיות זהירה (איפה שמעתי את הביטוי **
הזה לאחרונה?). חשמל - יש. מים - יש. מדרכות - יש. ארונות מטבח, אריחים,
כ"ל. נו? הנחשונים להעברה הם כנראה רענן ושרה מ' (כל אחד לחוד, שלא תטעו!)
דרך אגב, למי יש הצעות לשט לשכונה החדשה? שכונת המערב מלשון - West-End ?
שכונת מיזוג גלויות - בגלל הקרבה הגיאוגרפית לאוכלוסייה הזמנית ? או פשוט שכונת
בראשית - כי על אדמה קדושה זו קמו הצריפים הראשונים במחננו (להוציא מנסורה
כמובן!)

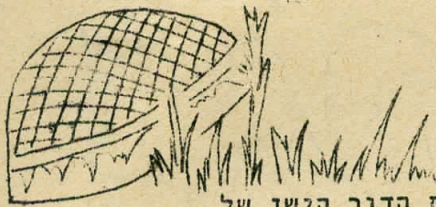
בשעת כתיבת קטע זה כל חולי כפר הנשיא שמילאו את ביי"ח "דיו" כבר חזרו הביתה בלי **
עין הרע. הבראה שלמה למהלימים בבית.
ועליה מהירה במשקל לקרין הקטנה שאמא הביאה אותה סוף סוף הביתה.

יופי, סוף סוף יהיה שוב סדר כמו בימים עברו ברחבת העמודים של חדר האוכל ובסביבה. **
הלן לקחה על עצמה להיות אם בית למרכז הצבורי, כל הכבוד!

טיול המתנדבים עבר בהצלחה יחסית, כשלוקחים בחשבון שגם המדריך ג'ק לי וגם **
המדריכה קרול לי נאלצו לוותר על השתתפותם בגע האחרון. אפילו טומי, מורה-הדרך
המנוסה, הודה שבמצדה היה החום לא נורמלי, גם בשלוש בבוקר.

החברים שהתאמצו ונסעו בשבת למוזיאון ישראל מספרים שהיה כדאי. במיוחד התגאו **
לראות את יצירותיה של גילה מ' שלנו מוצגות, (זו השנה השנייה) בתערוכה באגף הנוער
של המוזיאון. שם התערוכה "מישוש", וכשמה כן היא. הכוונה, שבניגוד לתערוכות
שבהן מתנוססות מכל עבר מודעות "לא לנגוע", כל המוצגים מותרים למישוש, וכך
משתתף בהנאה האסתטית לא רק חוש הראייה, אלא, גם חוש המישוש. עדנה הבטיחה לספר
לנו בפרוטרה על הווייתיה שם.

מה עושים כש 33% מצוות המרכולית נוסעים לחו"ל? פשוט מאוד - לוקחים בת-משק **
חיננית ומלמדים אותה את המקצוע.
לפנינה ומופטי נסיעה טובה ומהנה, ולאביבה א' - בהצלחה.

(סוף) "מה - בשמע???"

** ג'יקי ע' בחופשה והסדרן הזמני, אדי נ' שמה לקבל בחזרה את הדור הישן של מילואניקים, אך למחרת מצא שבאישון לילה נעלמו לו כחצי תריסר עובדים נוספים. חברה, תשמרו על עצמכם, וגם אתם אנשי הסדיר.

לכולכם, ולכל בית כפר-הנשיא,

שבת - ילום.

אנגה.

אין מה להגיד - כשיש חתונה בין-קבוצית, במיוחד, תסלחו לי על הביטוי הגזעני, בין-קבוצית עם שרשים ב"הבונים", האוירה מובטחת.

נפגשים ידידים משכבר הימים, משוויים צאצאים, משוויים קרחת ופיגורה, ובכלל נחמד. אבל, רפי ואילנה זכו ליותר מזה.

"ילדי הירדן" לקחו את העניינים בידיהם, בעזרת נספחים מלמעלה ולמטה, ואפילו כב' הרב קפלן חיך, כשראה את הזוג מתקרב לחופה בשתי עגלות מקושטות אברכים מזה, ויעלות חן מזה.

יש לציין לשבח את העוגות המהוללות של קבוץ עמידה. שנזכה רק לשמחות.

אנגה.

מזל טוב

ימי הולדת

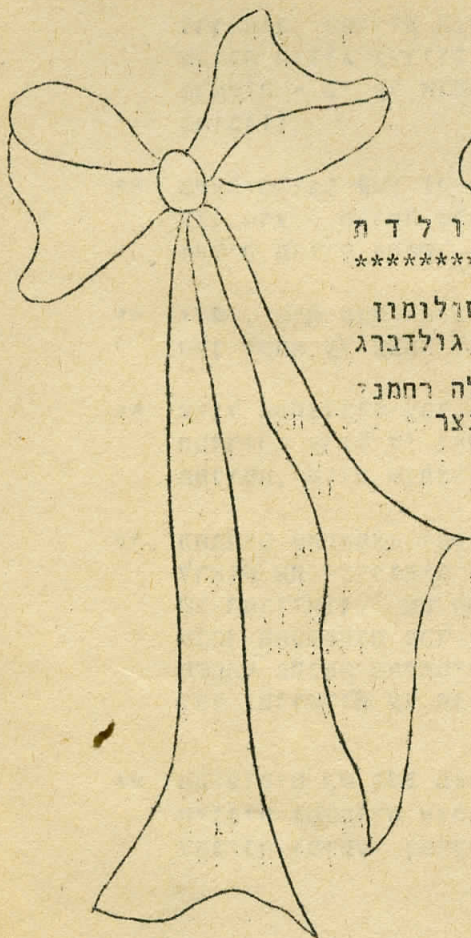
19.8 אסף סולומון
שרון גולדברג
20.8 דניאלה רחמני
סער בצר

ימי הולדת

15.8 צביה קוניגס
16.8 רקפת הדר
יסמין קולט
17.8 אסתר רוז
18.8 שרה מרקוסון
דריה בילגורי
חו קורנבליט

ימי הולדת

15.8 יעל ואלקט וינקלר
נעמי וארם קולמן
17.8 צביה ויוסי כץ
אביבה ובני גולדברג
18.8 ג'ויס ורוי אב
19.8 מינה ויוחנן סלע

החופשה האידאלית לחבר קיבוץ

-4-

"תוכה, תודה". יפה ששאלתם. "היתה זאת באמת חופשה טובה ביותר. אם תבקרו בביחנו (אחרי השעה 5.00 אחה"צ), נשמח להוכיח שיזוף עמוק ואף להחליף רשימת וכחובות".

ואולם, זאת לא היתה החופשה האידאלית. הרי אידאות ומצבים אידאליים תמיד מתייחסים למה שהוא בעתיד. לצערי ירידת חופשתינו השנתית כבר לזמן עבר - ואפילו אם אל העבר הקרוב. בדירת הקיבוץ הנאה בנתניה היתה לי הזדמנות להרחיק במקצת על אודות החופשה האידאלית לחבר קיבוץ.

היסוד הראשוני של החופשה האידאלית הוא במשך (קרי: אורך החופשה). ברגע שקובעים לי 10 עד 14 ימי חופשה, אזי כל מחשבותי מכורונות אל עבודתי המקצועית והמשימות "המחכות" לי (כביכול) עם תום החופשה. כתוצאה, לקראת תומה, אני כבר מעוצב ומודאג עד לקלוקל קיבתי וחופשתינו. הייתי מעדיף שחור קיבוץ ייצא לחופשתו ללא הגבלה של זמן. כך אוכל להתרכז במחשבותי, כיצד לבלות את חופשתינו על הצד הטוב.

הרי, למרות התקציב האישי המוצמד ולמרות רצוני הטוב - בוא יבוא היום ואתגעגע למקום עבודתי ולמסירת השבת הקבועה שלי. ואז ממילא אשוב הביתה פחות או יותר לפי מספר הימים שקיבוצי הטוב נהג להקציב לי. אולם, לפי טיטת החופשה האידאלית, אני שם לעבודתי מתוך החלטתי החופשית ולא בלידת בריחה.

זה קצת נזכיר לי את התקופה המסובכת, שבה עבדתי בצאן. באותם הימים היה לי קשה להרדם בלילות. עמיתי לעבודה הציע לי את פתרונו לבעיה זו: לספור את הכבשים בשכבי במועטה. באמת, הייתי מונה את כל הכבשים, אך בדמיוני הייתי רואה כל כבשה באופן אישי ודאגתי להן עד מאוד. כתוצאה, לא רק שלא בודדתי, גם הקדמתי לקום. ואולם, במשך היום כל פעם שהייתי מצווה לספור את ראשי הצאן לקראת החזרתם לזיר, היגשתי בעייפות נוראית.

יסוד שני לחופשתי האידאלית הוא השבת מזורזת החדשה ברדיו ויציאה לחופשה מיוחדת של "קשבנו בקול-ישראל". מאז יום עלייתי הנני "רדיו אקטיבי" ואני מלווה את כל שידורי החזרות בהקדשה ובהקשבה - ולא פעם הן-הן שחתרו מתחת שלוותי הרצויה לחופשה אמיתית.

הצעה אלטרנטיבית היא להעביר את עריכת החדשות לאותו פרסומאי מוכשר - המסוגל תמיד לראות רק את הסגולות הטובות במוצר הרעוע שהוא מפרסם ברבים.

כבר נזכרתי כאורך החופשה, גם בתוכנה, אבל מה בקשר ליעוד. חופשה הפכנו בזכרוננו והעלינו כ-30 מקומות שבהם בילינו בחופשות - הן בארץ ואף מחוצה לה. לפתע מתאזן התברר לי שפסחנו רק על אתר עיקרי אחד המושך בנפשים למכביר. מקום זה הוא ביתי כפר-הנשיא! החלטתי איפוא, לבלות את חופשתי האידאלית כאן. בשלב ראשון מבקש אני להרחיק את כל כלי הרכב מאזורי המגורים הוחק אל מקומות החניה הרשמיים, הן בגלל זיהום האוויר ובגין הבטיחות בדרכים, באותו הקשר הייתי גם מכריז על אזור מטוים כסגור הרמטי לאופניים מהירים. משום מה אני חש בהם רק כשהם מאחר מדי.

במשך אותה חופשה אידאלית אני גם מתכוון לערוך את ביקורי השנתי בבריכת השחיה. עם כניסתי לתחומה, יש להניף דגל אדום-לבן שימשש למחצית השוחים סימן לזוג לקראת החלה העמוק של הבריכה. בעיקר, כדי להעניק לי את ה"שטח" שאני זקוק לו למימוש העצמי. עם הנפת הדגל יש להמנע ממחשבים אסורים בבריכה ומחוצה לה ולצמצם את האימונים בה. דגל זה גם יזכיר למציל לשבת בכסא המיועד לו. כשאני מעיף את מבטי החטוף אל כסאו הרכ - ומציל איין: אזי אני חש בתחושת קיפוח אישי, או (חס וחלילה), אם הוא נמצא במים, באיזה מקום של סכנה - אולי בדיוק על ידי.

.../...

יתכן והייתי מבקש שועדת הבריאות תפרט מודעה בעתונות בערך בניסוח כזה: "אורחינו ומבקרינו הקבועים מתבקשים להמנע במשך השבועיים הבאים מביקורים במשקנו בגלל החופשה הפנימית! (אנל בטוח, מדוע בעצם מפריעים לי אורחים של משהו אחר, דומני שזה ענין של איזון. הכמות היא שמשנה את איכות הקיבוץ, הייתי מעניק, איפה, לרכז חדר-האוכל זכות לסגור את חדר האוכל לכמה דקות כל פעם ומספר האורחים והזמניים הסועדים עולה על מספר החברים. ברגע שנכנסים שוב מספיק חברי קיבוץ וקיים איזון יהיה מותר לפתוח את חדר האוכל מחדש). ברור, אמנם, שלכל אחד מן הנופשים בבית יהיה מותר להזמין זוג אחד של אורחים אידאליים לפי בחירתו.

בכל חופשותינו בחוץ נוכחנו לדעת, שבעצם רמת המזון ובישולו בכפר הנשיא גבוהה וביתית. לכן, הייתי מוכן וברצון לאכול את רוב הארוחות בחדר האוכל. ואולם בבקשה צנועה ואישית להוסיף מסלול נוסף בהגשה העצמית: המסלול המהיר (לא אקספרס ולא מאסף), לנופשים בבית, (לפי דוגמת צה"ל שבשעתו הוסיפה את הנוהג שבאגד לחיילים במדים כניסה ללא תור).

בימי חופשתי הייתי מבקש מכל הורי הילדים לשמור על ילדיהם בחדר האוכל הקיבוצי בשבע עיניים ולא בעין עיוורת. היה גם רצוי שבמשך תקופה זו - יענבו ילדינו הקטנים תוית עם שמותיהם. הרי, לי מאוד לא נעים להודות בעובדה המצערת שאיני יודע עוד את שמותיהם של הצעירים מאוד. אני אמנם משתמש בתחבולה מסוימת ומכנה אותם בשמות הוריהם. מי יודע. תחבולה זו עלולה לגרום לילדים לבעיות בזהותם.

מועדת התרבות החדשה הייתי דורש שלתקופת החופשה לפחות, ישכרו מקרנה טובה. יש לי מאז ומתמיד תאווה לראות סרטים ואף לשמוע אותם. אני זוכר שבחופשת ירח הדבש שלנו, לא היו לנו די אמצעים כדי לבלות אותה ברומא. ולכן, נסענו במיוחד העירה כדי לראות את הקרט הנודע "חופשה ברומא". מאז אני תמיד קושר חופשה טובה עם סרט טוב.

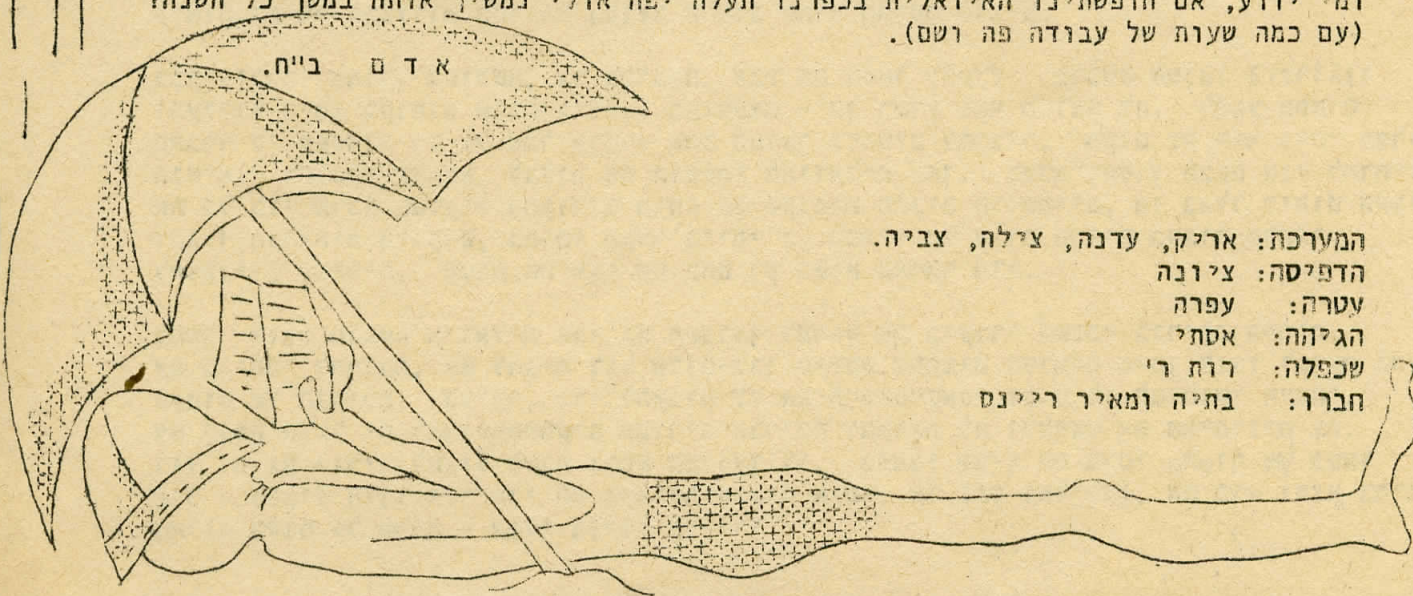
אהיה גם אסיר תודה למועדת הישוב והחברה אם לקראת החופשה היו מוסיפים שכבת צבע נוספת לכמה בתים שליד המעגל הפנימי.

יתכן שלא יהיה מנוס מלהכריז על גיוס כללי וחד פעמי, כדי לתת כותף לענף הנוי, במאמציהם לחדש את הנוי באותם האזורים שנעזבו על ידי יתר המייסדים בדרכינו לשיכונים הולכים ומשתפרים.

ומי יודע, אם חופשתינו האידאלית בכפרנו תעלה יפה אולי נמשיך אותה במשך כל השנה? (עם כמה שעות של עבודה פה ושם).

א ד ס ב"ח.

המערכת: אריק, עדנה, צילה, צביה.
הדפוס: ציונה
עטרה: עפרה
הגיהה: אסתי
שכפלה: רות ר'
חברו: בתיה ומאיר ריינס

מורים מורים מורים

(סקראת האספה)

(לקראת האספה)

ליתר דיוק צריך לכתוב "מורות, מורים, מורות" כי זה משקף יותר את מצב כח-האדם בחינוך, במיוחד בחינוך היסודי.

באספה הקרובה ביום ראשון, יובא בפני הנוכחים (מקוויים שיהיו רבים), הנושא: מורה שכירה שלישית בבית הספר בשנת תשמ"ג.

זה נראה מפחיד, והמחשבה שתעלה במוחות רבים בוודאי תהיה: "האם רוב מחנכינו, מחנכי ילדינו, יהיו שכירים? האם יוכלו להנך את ילדינו לכווננים שאנחנו מאמינים בהם? האם לא כדאי..."

אבל, לא צריך להבהל. עד עכשיו הצלחנו לשמור על מצב שבו היה רק מורה-שכיר אחד כל שנה, אם בכלל. גם בשנה הבאה יהיו במערכת הרבה מחברי קיבוצנו, (כולל כל המורים המקצועיים), אבל, חייבים להודות שמורים כלליים אין לנו הרבה.

לא הצלחנו לשלוח הרבה אנשים ללמוד לקראת המקצועות הדרושים - גננות ומורים כלליים. וזאת אשמת כל החברה, אם רוצים להטיל אשמה במוסד כלשהו.

יש עוד סיבוך - מעתה, נראה שלכל מחזור נצטרך מורה. בשנים האחרונות בהגנו בשיטה של מורה - מחנך לשני מחזורים + עזרה חלקית של מישהו לא מוסמך. עכשיו, עם גידול מספר הילדים בכל מחזור (עובדה המצדיקה קיום בית ספר בביה), נראה שחייבים מורה לכל מחזור. היו לנו גם כמה שנים שלימדו מורים שלא הוכשרו להיות מורים כלליים, אבל קשה לשכנע אותם להמשיך במקצוע. היו גם שנים ששלחנו את כיתה ו' לבית ספר אחר.

ועכשיו למצב בשנת הלימודים הבאה:

בכתות א'-ב' לא היה לנו אף מורה מהקבוץ, ולכן החלטנו להעסיק שתי מורות חדשות (רווקות). בכיתות ג'-ד' יש לכל שתי מורות מהקבוץ: יעל שפרונג ויהודית ויטהם. בכיתות ה'-ו' יהיו לנו שני מורים מהקבוץ: נורית ודודו (שהיה גם המורה לציור).

הכל נראה מאוד מסודר, עד שמענו שאחת מהם עומדת ללדת בינואר. החלטנו שלא רצוי להתחיל את השנה במצב מתוח זה, אלא, למצוא פתרון מההתחלה. נורית יכולה להתחיל קריירה חדשה כמנהלת בית הספר, ועזרה בשבולת כמחליפה לדודו (שקיה במילואים הרבה, כנראה), וכל מה שדרוש להם, אך רצוי להחליף את נורית כמחנכת, כבר מהתחלת השנה. לכן, צריך מורה שלישית.

אני לא רואה את זה כפתח לריבוי מורים שכירים בשנים הבאות, כי בכל זאת יש לנו כל מיני אנשים שאולי יחזרו ללמד, אם לא השנה, אולי בשנה הבאה.

יש לנו גם בחורה אחת הלומדת גננות-מורות, ונקווה שהיא תחזור למשק ותעבוד במקצוע.

עוד דבר: אני מקווה שדווקא אם נקלוט בשנה מסוימת כמה מורות, אולי לפחות אחת מהן תחליט להשאר, וכך נצא נשכרים. אני תמיד אופטימית, במיוחד השנה, שיש הרבה כוחות ב"מועדון בני-המשק", והמורות מתאימות, לפחות מבחינת הגיל. השתמשו ב"כוח" שלכם לקליטת מורות!

זהו! נתראה באספה.

נ.ב. בליל שבת נציין עוד עובדה (מצערת), מתחום החינוך: פרישתה של לילה מהוראת הציור, אחרי 20 שנות עבודה. תהיה מסיבה לכל הציבור, ונחגוג עם לילה את עברה המפואר.

כמורה לציור. בילוי נעים, שרה ד'.

מי הוא בועז זה ?

שאלו אותי אחרי שהתפרסם הספור הקצר "מעבר לגבול" לפני שבוע:

- זה ספור אמתי על בועז ?

- מדוע היה סוף מאושר? - קלקלת.
והוסיפו דברי שבח והערכה.

אין אדם אחד ששמו בועז שאני מכיר, אבל יש הרבה בועזים, ובניהם כאלה שנפצעו קשה ושחיו תקופה בעולם הדל הקיים בין החיים לבין המוות; בין הכאב הגופני לבין הכאב שנובע מעצב וטראומה; בין ההכרה לבין הלא-כלום; בין הרצון להמשיך לבין חוסר יכולת להתמודד עם הזכרון והמציאות. בין הבועזים האלה ובין האנשים האוהבים אותם - הנשים, הילדים, ההורים והידידים - קיימת מחיצה שהיא בלתי חדירה למחצה: אות או מסר אבל לרוב האדם ממשיך לצעוד לאורך הגשר הצר מאוד שהוא חייב להיות בגפו והאהבה רק יכולה לסייע בו ולמשוך אותו ברגעים האפלים ביותר בחזרה אל הקיים. אין זה ענין של פער הדורות או של שוני באמונות או בהשקפות. המחיצות קיימות כי כל אדם שונה מרעהו ובידון מרגע לידתו לחיות בדלת אמות של ישותו, מצפוננו, נשמתו ושאר המחסומים שהבורא שם בו.

עם כל האמור כאן, כל אחד שאוהב או אוהד או מוקיר, מרגיש תסכול בגין אי יכולתו להשתתף, להרגיש ואף לכאוב יחד עם הקרובים והאהובים עליו. עובדה, אלה הם החיים.

ובאשר לסוף המאושר: בועז בספור, ברגע מסוים של חיו הלך על חבל דק כאשר לפניו החיים ולרגליו תהום אי-השפיות, אהבת בנו הפעוט, הקול, הדק, הילדותי, המלמלם, השתור רק אלה אלצו אותו לנטוש את הנוחיות, אולי האנוכיות, של החדלון. יש פעמים בחיו של כל אחד שמגיע רגע של אמת. מי יתן ולכל אחד ייתן מסעד של אהבה ילד, אשה והורים ברגע שכזה.

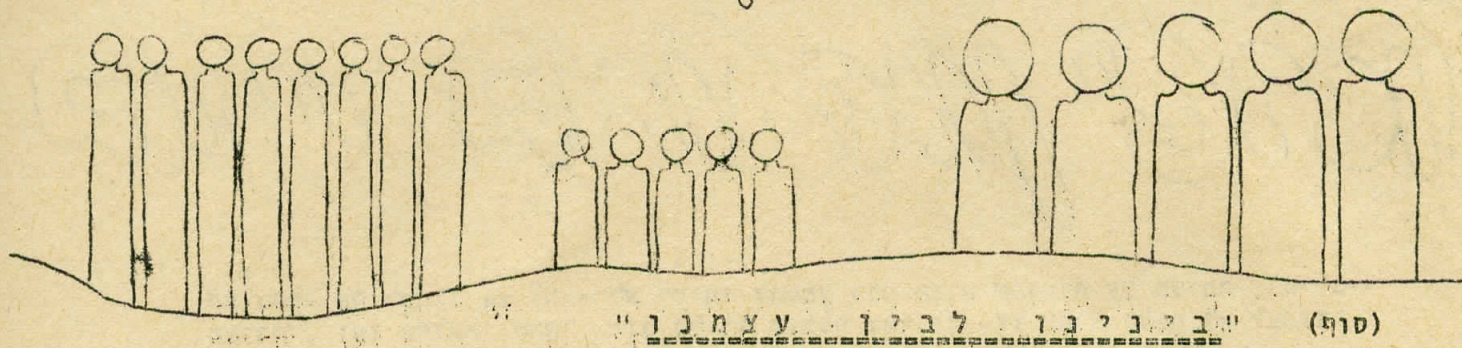
המעודד לגב? כותב שורות אלו הוא שבחור חברתנו יש הרבה אנשים - בנים וחברים וגם כאלה שעלונו סתם מגיע לידיהם - שמגיבים בחום ובעניין. זה נכס חשוב אף כשלעצמם הכתוב גורם לביקורת שלילית או לרוגז. זה יוצר רצון להמשיך לכתוב.

גיו גילברט זייל - סוף תקופה

האדם שעל פטירתו בשיבת טובה שמענו לפני ימים אחדים מסמל סוף תקופה מענינה וחשובה בחיי הרבה מוותיקי קבוצנו. גיו גילברט נחשב בעיני רבים כמייסד תנועת "הבונים" בבריטניה. אותה תנועה, במשך למעלה מחמישים שנה עברה גלגולים שונים וחוללה מהפכות בחיי הקהילות היהודיות בהן היו לה קינים, ובחיי חלק גדול מחניכיה, שהפכו למגשימי אידאלים יהודיים, ציוניים ולמקימי ישובים מסוגים שונים בארץ ישראל המתחדשת.

האירופי היה שהאיש עצמו מעולם לא עלה ארצה, אם כי רכש לעצמו דירה, בה בילה וחלק מזמנו בשנותיו האחרונות. הוא ייסד מעין תנועת צופים יהודית שמטרתה היתה להקנות אי אלה ערכים יהודיים לילדים החיים בסביבה מתבוללת. המציאות והדינאמיות של התנועה שהנסיבות והזמן - התקופה שבין שתי מלחמות עולם, עליית הנאציזם והאנטישמיות שהובילה לשואה - חוללו, שינו את פני תנועת "הבונים" והפכוה לתנועה חלוצית המאמינה בקבוץ כקהילה חברתית שוויונית המסוגלת לבנות את ארץ האבות וליצר בה חברה שונה. מזאת הקיימת בגלות הקפיטליסטית או הקומוניסטית.

.... /

ג'ו גילברט היה איש עסקים מוצלח ואמיד. בניו נשארו בחו"ל. חלק לא מבוטל של אלה שהצטרפו לתנועה ^{העצמאית} נמצאים כאן. האם מעשי אבות יהיו סימן לבנים?

מתנ"ס (ז) ומועדון

אמר אחד הבנים שבצעם יש להחליף את האות "ס" באות "ז", כי אחת המטרות של המתנ"ס היא הזלילה המתקיימת בו בעזרת העזוגות והמטעמים המשובחים. המפגש הבין-גילי שנערך במתנ"ס (בואר שיקון אמנו-רובן), היה המפגש של דורות שונים בחוץ על הדשא, באופן בלתי פורמלי ובלתי אמצעי, ^{כלומר} ~~החברה~~ או המשקה החריף אינם בנמצא. לא רבץ ענן של עשן סיגריות על הנוכחים ולא החרישה אזניהם מוסיקה ההופכת כל שיחה לבלתי אפשרית. הליקולי היה במעט ההתמזגות ומעט השיחה בין הגילים השונים. יש אנשים שיודעים לשוחח בחופשיות עם כל אחד, אבל רובנו לא יודעים לגשר על הפער של סגנון, ואינטרסים שונים.

אבל, הרעיון כשלעצמו מוצלח יותר מן המקלט שבו משום מה העשן והבירה מפרזעים במידה מסוימת.

על המועדון:

- חייבים לעשות משהו לשנות את הממגורה המכוערת והעזובה הזאת. הצבעים דוחים, הדלפק נראה כמו עצם בגרון. האורות חזקים מדי בשביל אינטימיות וגורמים עוורון למי שרוצה לקרוא.

- מדוע שאנחנו, אתם, אני ואחרים לא נתבדד לשנות ?

- יש מי שמוכן לשמוע, להקצות כסף, לדחוף ?

- חבל שאין מרכז שבו יחקימו חכמיות תרבות; שבו ייפגשו בנוחיות אלה ואלה. שבו ניתן למצוא חומר קריאה שלא נגנב אחרי יומיים.

- איך עושים ?

(תשובות, התנדבות, הצעות, נכונות - למערכת העליון).

כל סוטה

שריד המערכת מבקש להודיע שעקב פעולת שר הבטחון - השמועה אומרת שבגלל פחד מתוכנו של עלון המחתרת - גויסו למילואים חלק נכבד של העורכים, לכן הגליון הבא יופיע רק בשבוע הבא עם קוראי "אנסטנט סטייה" הסליחה.

א ר י ק.

ביתנו במחשבותינו

התלבטתי אם לכתוב או לא - לא רציתי להשמע כבת-מצוה שכותבת על משימה "נסיעה-העירה", ואז החלטתי שאחרי יום כל כך מוצלח ומעניין, זו תהיה טעות לא לכתוב, לכן...

יצאנו בשעה לא כל כך סימפטית (7.00) בשבת בבוקר, האוטובוס היה מלא בחברים מכל הגילאים והצורות. היעד היה בעצם תערוכת ציורי "אשר" שברגע מוצגת במוזיאון ישראל יחד עם זה, כמובן, סיור באגף הנוער של המוזיאון, שבו מתחיל להיות חלק של הבית שלנו בגלל עבודותיה של גילה מדר!

ראשית לאגף הנוער, התערוכה המוצגת שם נקראת "מישוש". בטח קראתם בעיתונות על אותה תערוכה, אבל גם אני רוצה להגיד את שלי. אולי לא כדאי לספר פה בדיוק מה ישנו שם, כי אני מקווה שתספיקו לנסוע לשם, בכל אופן תאמינו - היה נפלא וכדאי מאוד להכנס.

אותו הדבר לגבי תערוכת הציורים. היה המון לראות ולהנות ממנו - ציורים מוכרים כמו חברים ישנים והרבה הרבה דברים אחרים.

מה שעניין אותי בשתי התערוכות, ובאחרות שראיתי היתה גישתם של ההורים לילדיהם.

לדוגמה:

אמא : הנה דג. אתה רואה? הנה עוד דג.

ילד : בואי נלך כבר.

אבא : הנה עוד משהו מעניין (סוחב אותו בכח).

ילד : $\times$ * / ? + 111

אמא : (תינוק ישן על הכתף שלה), עוד מעט בובלה.

אני : קמה מן הרצפה אחרי שנדרסתי על ידי עגלת תינוקות - ויש הרבה. סליחה.

ילד : מה זה ? (מצביע על ציור ומאוד רוצה לדעת).

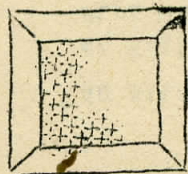
אבא : אני יודע? בוא, כן! סתם ציור.

וכן וכך. היה יום שבת, באמת, והיו המון אנשים.

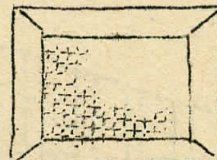
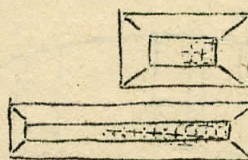
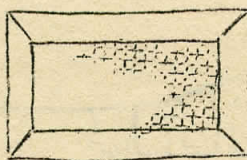
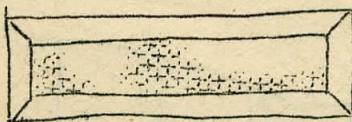
בתערוכה באגף הנוער היה יותר מוזר. יש, למשל, בין היתר פסלים של... או לא - נשים ערומות ומותר לנגוען? יש אפילו פתק שכתוב עליו "נא לנגוע". הילדים לרוב לא מהססים - והורים עומדים עם ידיים בכיסים ומחייכים, מהים גם הם למשש, לא רק בפסלים אלא, בכל הדברים ועומדים שם כמו בולי עץ.

יש בדיה, חומרים, צורות - כל מיני דברים והם מעודדים מישוש.

מה אפשר לספר יותר? סעו ותהנו. לנו היה יום נפלא.

ע ד נ ה

שלום דברי הכפר, מה שלומך? סלח לי על כתב היד האיום שלי. ציונה איכשהו מצליחה לקרוא את זה. אולי היא תסכים להדפיס את מכתבי...

מ ק ב ת ה ו פ ל צ ת

שלום חברים יקרים,

אמריקה! איזה מקום עשיר, מלא, וריק איכשהו. שלושה שבועות אנחנו פה, קודם היינו בניו-יורק אצל אבא שלי, אז בבוסטון עם אמא שלי ועכשיו בסן-פרנסיסקו אצל משפחתה של שירה. אנחנו עוקבים אחר התרחש בארץ, אבל קשה לעקוב אחרי מה שקורה שם.

העיתונות מחפשה את הדברים המזעזעים שעשויים למכור לעיתונים, ובטלויזיה מדווחים על הדברים בצורה החלקה והמלוטשת כך שלא ניתן ממש לדעת מה העניינים שם.

בותר לנו לנצל את ההזדמנות הזאת להיות עם ההורים והאחים שלנו ולהשתחרר מהלחץ של השבועות שהייתי בצידון.

בקימברידג', מול אוניברסיטת הרוורד, פגשתי סטודנט לבנוני, דוקא מצידון. הוא היה ליד שולחן של פלשתינאים שהיה מיועד לאסוף כסף כדי לקנות ציוד רפואי ללבנון. שוחחנו מספר דקות, אך כשהוא, (שמו ווליד), הציג עובדות שמתוך נסיוני בלבנון סמנטי, והתווכחתי אתו, הוא עזב אותי במדרכה. צעקתי אליו שאם הוא ואני לא יכולים להשלים שיחה שקטה, איזו תקוה יכולה להיות לשלום במזרח התיכון. להפתעתי הוא חזר. במשך חצי שעה התברר לשנינו שבסופו של דבר אנו בעצם רוצים באותו הדבר, והפרטים הספציפיים פחות חשובים מהעובדה שאנחנו יחד.

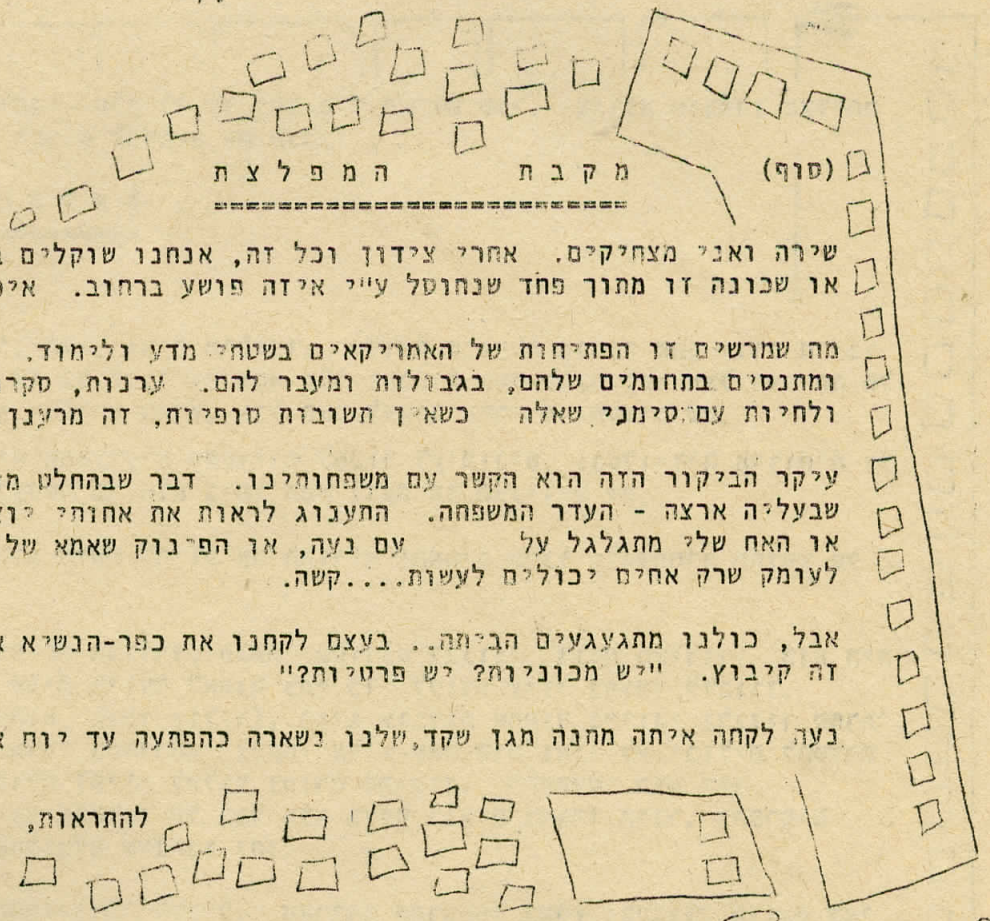
הותקפתי מספר פעמים על השתייכותי לצה"ל. הערוב שהרגשתי בארץ ובלבנון הודגש כאן - הקונפליקט בין השתייכות שלי כיהודי וכהיילי ישראלי, לבין החצפון שלי והאמונה שלי שהמצב בלבנון מרחיק אותנו מהפתרון לבעיות האיזור שלנו.

יחד עם זאת, אחת התוצאות של הנסיעה עד כה היא שאני מאשר לעצמי שוב ושוב כמה שאני מפסוט להיות בארץ. הביקורים אצל ידידים שלנו מלאי חום והתחלקויות, אבל איכשהו כשהם מספרים לי על חיייהם כאן בארה"ב, אני שומע קול בתוך ראשי שאומר: "אז מה?" אינני שופט אותם, אני פשוט מתפלא שהם מסתפקים בחייהם בתוך הקשר של ריקנות, חוסר יעד, חוסר כיוון. "בשביל מה?... אני רוצה לשאול אותם: "לאן?..." אני מסתכל ארצה ומתרגש להיות חלק מכל הקונפליקטים שם, כל הקושי, כל הטרדות, החיות של הארץ, עם כל הטעירות.

הנוער בארה"ב מתחלק באופן גס לשתי קטגוריות. אלה שדוחפים קדימה, לומדים או עובדים כדי "להצליח", הם מודאגים, לחוצים, "רציניים" מאוד. הקבוצה השנייה הם אלה שמצאו את מקומם באיזו חצי-מסרה או מסרה מלאה, או בשולי החברה והם עסוקים במעקוה עצמית, כשהקשת כוללת: ריצה למרחקים ודאגות מיוחדות - בקצה ה"בריאה" וה"וולקמן", משחקי וידאו, וסמים מרדמים אחרים בקצה הרקוב.

יום קיץ עם בצ'רלס ריבר בבוסטון. טל ואני הוזרים מטיבוב במפרשיית שעשינו על הנהר. מולנו בא כושי בן 25 על סקייטים, "וולקמן" קשור לחגורה, אזניות על הראש, עיניים בקושי פקוחות, התנועות שלו משגעות, כשהוא עובר לידינו בקצב של 25 ק"מ לשעה. דמיון לעצמך שבועה עם בן אדם כלוא בתוכה עוקפת אותך במדרכה.

ובצד השני, בארה"ב יודעים איך להת שירות. אולי בגלל התחרותיות ואולי זה מזויף, לא אכפת לי. כשנכנסים למסעדה או חנות, מראים לך שרוצים לשרת אותך, וזה דבר שאינני מוצא הרבה בארץ.

שירה ואני מצחיקים. אחרי צידון וכל זה, אנחנו שוקלים בכובד ראש אם ללכת לפארק זה או שכונה זו מתוך פחד שנחוסל ע"י איזה פושע ברחוב. איכשהו לא נראה לי להגמר כאן.

מה שמרשים זו הפתיחות של האמריקאים בשטח מדע ולימוד. סטודנטים רציניים מגשים ומתנסים בתחומים שלהם, בגבולות ומעבר להם. ערנות, סקרנות, נכונות לדעת שלא יודעים ולחיות עם סימני שאלה כשאין תשובות סופיות, זה מרענן.

עיקר הביקור הזה הוא הקשר עם משפחותינו. דבר שבהחלט מדגיש את הקושי האחד המשמעותי שבעליה ארצה - העדר המשפחה. התענוג לראות את אחותי יוצאת למוזיאון עם טל, בלעדינו, או האח שלי מתגלגל על עם בעה, או הפינוק שאמא של שירה נותנת לילדים, או שיהיה לעומק שרק אחים יכולים לעשות... קשה.

אבל, כולנו מתגעגעים הביתה... בעצם לקחנו את כפר-הנשיא אתנו. מסבירים שוב ושוב מה זה קיבוץ. "יש מכונות? יש פרטיות?"

בעה לקחה איתה מחנה מגן שקד, שלנו נשארה כהפתעה עד יום א' השבוע.... אבעבועות רוח!

להתראות, תהיו בריאים !!

יואב פק.

משל"ם בשכרית אלטאור"ה

ויקום בשנת המהפך מלך חדש על העם.

והשמש זרחה, והשיטה פרחה, והחורף בא אחרי הסתיו ואחרי האביב. והנה מתברר שהמלך הוא עוור.

וילך המלך לתחנת יעוץ, כמנהג העם בימים ההם, ובצאתו מן התחנה והנה כלב מוביל את העוור - למען יורה לו הדרך, וגם מקל בידו של המלך העוור - מקל למען יגשש דרכו ואולי אף קצת להגנה עצמית.

ותצא השמש ותחלופנה העונות - כדרכן.

והנה הכלב לוקח את העוור לטיול, "ידק טיול קטן" אומר לו הכלב, "למען ירווח לנו מעט ממצוקתנו". והעוור - עוור הוא ואינו רואה ואינו מבחין. והנה הם הטיול, והם עדיין הולכים, והולכים והולכים. והעוור שומע קולות, הקולות גוברים ומתחזקים, והנה עומדים העוור, הכלב והמקל בשערי עיר גדולה, וההמולה מסביב גועשת. המולה מבית ומחוץ וכמובן מהעיר. והעוור מובל ע"י כלבו, ומקלו בידו, והכלב פוסע בתרבי העיר להנאתו, מוביל אחריו את העוור שלו. העוור שואל את כלבו: "הגד בא לי, האם נכנסנו לעיר?" והכלב עונה: "לא, אנחנו רק מטיילים כפי שהבטחתי לך". והשאר: חלקו ידוע וחלקו...?

ולאריק השאלה איננה אם וכמה הרוגים יהיו בבירות. צר לי להשמע חסר-לב וציניקן. הרוגים היו גם ב-10 ק"מ וגם ב-40 ק"מ. הרוגים היו גם במיתלה, ב-56.

וגם המפקד שעמד בראש כוחות צה"ל ערב הפריצה לירושלים ב-67 יכול היה לומר "יהיו הרוגים, אנליא מוכן".

השאלה היא - האם זה מה שאנחנו רוצים וצריכים לעשות.

ג ד י ע

בית אבינו אורי'ה-כבדקתך

לאחר קריאת מאמרך האחרון בדבר "בינינו לבין עצמנו", החלטתי להגיב בשם של האילמים ואלה שלא מבינים.

במידה והמאמר היה נכתב ע"י נער זה חוטט ואדום לחיים מילא, אבל אריק - אתה ?

כאשר הנציב הבריטי עזב את הארץ נגמר החושג הם, נשארנו אנחנו לטוב ולרע. (שמאל, ימין, דתי, חילוני, יהודי וערבי), ומדי פעם אנו הולכים לקלפי ובוחרים את נציגינו לכנסת, כן אריק, לא במשחק פוקר ואפילו לא ליד שולחן הברינג'.

וראה זה פלא, לאחר 29 שנות שלטון של מפא"י, מפלגת העבודה, מער"ך, איך שנקרא לזה, תמיד ישבנו מהצד הטוב של הכנסת מול המצלמות. התהפכו היוצרות, זה לא נעים, אבל לא נורא. זה קורה בכל ארץ דמוקרטית, ורק במדינות קומוניסטיות מפלגת השלטון אינה מתחלפת מדי פעם. חשבתי שנלמד את הלקח ונקים אופוזיציה לוחמת שתשאף לחזור ולקבוע איך יהיו פני הרברים בארץ הזו.

אך, לפי דעתי אנו שוקעים בביצה של הלקאה עצמית ושנאת חיים. מבזבזים אנרגיה בביקורת שלוחת כל רסן שמטרתה להרוס, אך לא מציגים שום אלטרנטיבה, נהנים מכל טעות של הליכוד, אך לא מנסים לשקם ולבנות מפלגה שתוכל לעמוד מול התק"ם כגוף פוליטי המצוי בתרדמת הורף ארוכה שנמשכת כבר כמה שנים, וכולם נזהרים לא להעיר את הילד, כי לא יודעים מה הוא יגיד.

מפלגת העבודה, אריק? האם הם מציגים אותנו, אני על כל פנים התבאתי את כרטיס החבר עמוק עמוק בארון מתחת לגרביים, וברור לי שהם אינם יכולים או מוכנים לחזור לרסן השלטון.

אנו, בידועין או שלא בידועין מטפטים שנאה לנוער ולילדים. לא פעם תשמע ילד אומר "בגין משוגע", או המושג היומר מתקדם "אריק שרון פאשיסט". מה קורה לנימוס האנגלי?

אני קורה למוסדות הקיבוץ לצאת מ"הלם המלחמה", ולהתחיל אולי באספות, או בפורומים אחרים של ליבון דרכנו מבחינה פוליטית, שלא בעמוד בבחירות הבאות מול שוקת שבורה.

דוד י. ק.

עזריה חשמי

עדכון להודעה האחרונה בדבר הכפר:

הפסקת החשמל תחזיק ביום ב' ג' (16-17) לאוגוסט, בין השעות 9.00 עד 16.00.

הודעת זו מבטלת את כל ההודעות הקודמות.

(בעזרת השן - נחלץ גם מבעיה זו).

לאור הנ"ל, חברים מתבקשים לנסות לא לבוא בבקשות לעבודות חשמלאות ולא להביא מכשירים לתיקון מה-15.8.82 למשך שבוע. לאחר השבוע הנ"ל נשמח לתת שרות כרגיל.

צוות החשמליה.

נוכחים:	ג'נט ג'	אירית ב"ח
	ג'ן ר'	יוסי כ'
	יענקל מ'	קולין פ'
	הרי ל'	ברוך כ'

(1) מצב מכירות והזמנות במפעל - 9 חודשים

הוצג בפני הוועדה דו"ח המפעל ל-9 חודשים (החל מחודש אוקטובר 1981). הכולט בדו"ח זה הוא ירידה בהיקף ההזמנות בתש"ב מול התקופה המקבילה אשתקד, בשיעור של כמליון דולר. עקר הירידה היא בפיטינגים - כ-55%. כתוצאה מירידה דראסטית זו יש עתה בידי המפעל "סל הזמנות" של כ-260,000 דולר, אשר הפירוש המעשי הינו חודש עבודה בלבד.

גם במחלקת החמירן ישנה ירידה בהיקף ההזמנות לעומת שנת תשמ"א, וסך הכל ההזמנות מסתכם במחלקה זו ב-278,000 דולר.

הנתון המעודד היחידי היום מחלקת הברזים, אשר שמרה על היקף הזמנותיה, ועקר הבעיה היא לבצע את כל ההזמנות, אשר מסתכמות בכ-480,000 דולר.

כאמור, הסיבה העיקרית לירידה בהיקף המכירות של המפעל הינה הפיטינגים (המהווים כ-40% מהכנסות המפעל), וכתוצאה מירידת היקף המכירות במוצר זה ישנה אף ירידה משמעותית בהיקף היצוא. בהשוואה בין הרבעון הראשון של השנה (חודשים 10-12/81) לבין הרבעון השלישי (חודשים 4-6/82), הרי שסך היצוא ברבעון האחרון מסתכם בכמליון וחצי דולר לעומת למעלה מ-2 מליון דולר ברבעון הראשון.

בהמשך הישיבה נמסרה אינפורמציה אודות אمدן היצוא, אשר היה צריך להגיע למעלה מ-4 מליון דולר בשנת 1982, אך ברור כבר עתה שלא נוכל ליצא יותר מאשר 3 מליון דולר, ועל מנת להגיע ליצוא זה עלינו לקבל עוד הזמנות בסדר גודל של כ-800,000 דולר. *** לאחר מכן יהיה צורך לגבש מדיניות יצור אשר תמנע יצור לשם הגדלת מלאי שלא לצורך. התמונה חמורה במיוחד מכיוון שמצב זה הוא לאחר הורדת מחירי הפיטינגים בשעור של 10-15%.

בדיון שהתקיים נדונו ההשלכות של מצב המפעל הן על המפעל והן על המשק. כבר עתה ברור שלמעשה יסידים המפעל את השנה ללא רווח, ואם נזכור כי זהו המקור העיקרי לממוש השקעות המשק השונות, הרי שצפויה פגיעה חמורה ברמת ההשקעות של השנה הבאה.

בסיום הדיון סכמה הועדה את הדברים הבאים :-

1. יתקיים דיון בהנהלת המפעל בנושא רמת המלאי הנדרשת והחלטות ההנהלה יובאו לוועדת המשק.
2. תובא בפני הוועדה הערכות המשק לשנת לשמ"ג תוך שילוב נתוני המפעל עם הנתונים על ענפי המשק האחרים.
3. הוועדה הכספית תקיים דיון לגבי מצבה של המערכת הפיננסית בחודשים הקרובים והמלצות הוועדה יובאו לדיון בוועדת המשק.

*** מצב ההזמנות כפי שצוין מותיר, למעשה, מספר שבועות של יצור,

דו"ח מלישיבת המזכירות - 8.8.82

קרול ב'	שוש ס'	נוכחו:
מופתח ל'	אסתי ב'	
הרי ל'	ג'ו ר'	
אירית ב"ח		
	שרה ד'	השתתפה:

מורה שכירה שלישית במשק.

על סדר היום:

חברי המזכירות שמעו ממרכזת בית הספר המקומי שמתוך חוסר ברירה, מבקשים להקים צוות הוראה לשנת הלימודים תשמ"ג שיכלול שלוש מורות שכירות בתוך שש הכיתות.

המזכירות מבקשת את אשור האסיפה בנושא חשוב זה.